

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי אסף רדמן ז"ל

בן ציפי ורוני

נולד בירושלים

בתאריך י"ב בתמוז תשמ"ט, 15/7/1989

התגורר בירושלים

התגייס ביולי 2008

שרת בחיל הכללי

נפטר ממחלתו

בתאריך י"ד בתשרי תשס"ט, 12/10/2008

נקבר בבית העלמין בגבעת שאל

הותיר אחריו אב ושתי אחיות

בן 19 בנפלו

קורות חיים

אסף הכהן, בנם הבכור של ציפי ורוני, אח להדר וטל, נולד בירושלים בשבת, י"ב בתמוז תשמ"ט (15.7.1989). בן למשפחה ירושלמית, נכד לרב עוזי קלכהיים זצ"ל, מבכירי ומראשוני תלמידי תורת ארץ ישראל שבישיבת "מרכז הרב", שיסד וביסס את העיסוק העיוני בתורת המחשבה והאמונה בדור התחייה, והעמיד תלמידים הרבה.

שנותיו הראשונות של אסף עברו עליו בשכונת קריית משה. את חינוכו היסודי רכש בשכונת רמות, שאליה עברה המשפחה, בבית הספר התורני-מדעי "ממלכתי דתי רמות א'", ובמהרה אסף סביבו חבורת ילדים שנהנו מחברתו, מחוכמתו, ומחוש ההומור המשובח שניחן בו.

ילד מחונן ומוכשר היה אסף, וצורף לתכנית המחוננים "אופק" של עיריית ירושלים. כבר בגיל צעיר ניכרה בו אהבת הדעת, הקריאה והלימוד, והחתירה הבלתי נלאית אחר האמת. בור סוד שאינו מאבד טיפה היה; עוד לפני גיל בר המצווה סיים כמה מסכתות בש"ס, והתמיד בלימוד הגמרא, מדרשי חז"ל והאגדה. עם זאת, גילה עניין רב גם בספקטרום רחב מאוד של תחומים נוספים: התרבות היפנית, עולם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הפיזיקה והמדעים, עולמות דמיוניים ובדיוניים, ואף בנושאים של פילוסופיה נגע.

כבן לבוגר הישיבה התיכונית "חורב", היה זה אך טבעי שגם אסף ימשיך את לימודיו שם. אסף למד במגמה הפיזיקלית, וסיים את חוק לימודיו עם תעודת בגרות. החברים מספרים על אדם אכפתי, עתיר חוכמה, ידע והומור, המעורב מאוד בפעילות החברתית. הרב רוני כהן, רבו בשנתיים האחרונות ללימודיו ב"חורב", כתב עליו: "אסף תמיד יישאר ילד. אמנם גבה קומה (כדי לחבק אותו אתה צריך לעלות על קצה האצבעות) ורחב כתפיים, אבל בפנים ילד. תמימות של ילד - לא רדף אחר הכבוד, לא הלך רכיל אף פעם, ממש אף פעם. תמים. חיוך מתוק ואמיתי תמיד מרוח לו על השפתיים ... להט אידאליסטי של ילד - התמסרות מוחלטת ... חברות טהורה של ילד. ... כשאסף גילה את האהבה שלו לתורה, הוא ישב ולמד עם החברותא שלו כמו ילד. הוא למד בשמחה, בחיוך, בהתלהבות לשמה."

מיום עומדו על דעתו, היה זה אסף שהחליט וקבע כיצד יעצב את חייו. בסיום לימודיו בישיבת "חורב", מתוך רצון להתגדל בעולמה של תורה יחד עם הרצון לתרום לעם ולארץ, בחר אסף ללכת במסלול המשלב לימוד ועשייה, והצטרף לישיבת ההסדר "אהבת ישראל" שבנתיבות. היו אלה ה"דיבוק חברים" המיוחד המתאפיין ביחס אישי ובקרבה לכל תלמיד ולכל אדם בצירוף המטרות החברתיות שחרתה הישיבה על דגלה, שמשכו אותו דווקא לשם. אסף התחבר גם לגישת הלימוד השכלתנית-רציונלית הנהוגה בישיבה, המעמיקה מחד גיסא, פתוחה ומשלבת שיטות שונות מאידך גיסא, והחתירה לאמת נר לרגליה. על דמותו הדומיננטית בישיבה מספר הרב אסולין, ראש הישיבה: "אופיו החברותי מחד, והרצינות הרבה בלימודו מאידך, הקנו לו מעמד מיוחד בחבורה שהלכה והתגבשה בישיבה. תופעה ייחודית ביותר הייתה השעה השבועית אותה הקדישו אסף ואביו, שבא מירושלים לנתיבות, ללימוד משותף ב'אבות דר' נתן'. לימוד זה היווה דגם מדהים לקיום הציווי של 'ולימדתם אותם את בניכם' ושל קשר חזק ואמיתי בין אב לבנו."

בתקופת לימודיו בישיבה קשר אסף קשרים אמיצים עם חברי הישיבה, העשיר מאוד את ידיעותיו, ועסק ברצינות מרובה בבניית השקפת עולמו ודרכו לעתיד. אסף היה דעתן, ולא פחד לומר את דברו גם כשנשאר בדעת מיעוט. ראש הישיבה תיארו כ"טיפוס עם תעוזה. ישר כסרגל, ובעיקר ישר עם עצמו, לא משנה דברים ולא מעגל פינות, לא מפחד מאף אחד, תמיד

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

עומד על שלו, תמיד מוכן להתעמת כדי למצות את האמת עד הסוף, ומוסיף חבר ללימודים: "אסף לא ויתר על אף דיון אידאולוגי ולא היה מוכן לוותר על דעתו אם הדברים לא נראו לו, עד בירור אמיתי וכן של הדברים, שלעתים הסתיימו גם באי הסכמה שלו."

אסף היטיב להתבטא בכתב, ובעיזבונו נותרו כמה כתבים מעמיקים מפרי עטו, רשימות הומוריסטיות - "פולמוסיות", וכן סיפור בדיוני קצר. וכך כתב אסף באחד ממאמריו: "מה זה 'צביעות'? ... מדובר בהגדרה למעשה שלא תואם הצהרות או כוונות, אבל רק במובן השלילי של העניין ... אז בואו נחשוב רגע על כוונה ומעשה, מה יותר חשוב? איך אנחנו אמורים לשפוט את עצמנו? ועל פי מה המהות שלנו נקבעת? ... אם האדם טוב, אז למה אנחנו פה, ולא בגן עדן? אז בואו נחזור לגן עדן ונראה משהו מעניין על טבע האדם: ... 'אחרי כל התעלות רוחנית גדולה בא חטא עוד יותר גדול'... אני חושב שאנחנו בטבענו אנשים חוטאים, והחטא הוא אימננטי לנו. אולי זאת כפירה, אבל ככה זה בחיים שלי ... השאלה הגדולה היא: למה זה ככה? ולדעתי, זה אחד הטריקים הגדולים של הקב"ה. הקב"ה, רגע לפני בריאת העולם, ניצב לפני בעיה: איך אני בורא מציאות הכי טובה שיש? אם אברא מציאות מושלמת, היא תהיה רגעית, שהרי היא מיצתה את מטרתה ברגע שנבראה. אבל מצד שני, אם אברא מציאות דפוקה, היא כנראה תישאר ככה, ואז לא עשיתי טוב לאף אחד. ... וכאן בא 'התהליך' שאנחנו יכולים רק לעמוד משתוממים מולו: יכולת לתת לאדם או למציאות כוח להשתפר מעצמה עד שתגיע לאין-סוף. ... לכן, תמיד הדרישה תהיה יותר גבוהה מהמציאות, כלומר, הרצון שלנו תמיד ישאף ליותר ממה שאנחנו עושים בפועל, מה שהופך את כולנו לצבועים כביכול, או מתקנים באמת."

רגישותו החברתית של אסף וחוש הצדק המפותח שניחן בו היו ידועים לכול. לא אחת התקומם נגד עוולות חברתיות ונגד חוסר קבלה של השונה והאחר. תכונה זו תרגם אסף לעשייה חיובית; לאורך שנותיו בישיבה התיכונית, ואף לאחר מכן, היה אסף חניך ומדריך בתנועת הנוער "עזרא". בסניף התנועה שבלוד השקיע את מיטב זמנו וכוחותיו בטיפוח ילדים, ילדי עולים ואחרים. מספר הראל אברמוביץ', בן דודו וחבר קרוב: "אסף הגיע ללוד באמצע כיתה י' והתחיל להדריך קבוצה לא פשוטה של בנים בכיתה ז', כחמישה-עשר נערים שונים בתכלית זה מזה. הנערים באו מאזורים שונים בעיר, מבתי שונים, ואף מרקע כלכלי ומשפחתי שונים לחלוטין זה מזה." ומוסיף דוד אברמוביץ', מראשוני הגרעין התורני שבלוד: "אסף, בחוכמתו ובענוונותו, ידע להתייחס לכל אחד ולשלב

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולחבר בין החניכים שהגיעו מרקע שונה. הוא האמין בכל חניך, גם באלו שכלפי חוץ היה נדמה שחבל להשקיע בהם. בהתמדתו ובאמונתו, הצליח להגיע אל כל אחד מהם. לעתים הדבר דרש ממנו מאמצים גדולים, כי גם הילדים עצמם לא האמינו בכוחותיהם."

את כל כולו השקיע אסף בהדרכה, ועשה בלוד לילות וימים, ימי חול ושבתות אין-ספור. הכישלונות שספג בדרך לא רק שלא ריפו את ידיו, אלא להפך - גרמו לו להמשיך הלאה ולהשקיע יותר. אסף הרבה לבקר בבתי החניכים והיה לבן בית בבתיים רבים. "הוא ידע לראות את היפה בכל משפחה וללמוד, מתוך אהבה, גם מבתיים שהיו שונים מאוד ממה שהיה רגיל אליהם," מעיד דוד אברמוביץ'. תרומתו של אסף הייתה לא רק לחניכיו, אלא לסניף כולו, לצוות ההדרכה ולבוגרים. הוא היה פעיל מאוד בהווי הסניף וארגן פעילויות גיבוש רבות, סיורים וטיולים. אף בתושבי העיר הטביע חותם. הקבוצה שהקים אסף הפכה לקבוצה לתפארת וכיום, מבוסס רובו של צוות ההדרכה של הסניף על חניכיו.

המשפחה, בעבור אסף, הייתה מקום חשוב ויסודי. קשר מיוחד היה לו עם אביו. "טיפחנו שנינו את הקשר הזה," מספר רוני, "כי שנינו נתרמנו ממנו רבות. ... הייתה בינינו אהבה - אהבה רבה, ואהבת עולם. ... הרגשתי שצומח לי פרטנר. ... יכולתי להתייעץ איתו וגם לדבר על התלבטויות אמיתיות ולקבל אוזן משפחתית חמה." קשר אוהב וחברי היה לאסף גם עם אחיותיו. לפני יציאתה של אחותו הדר למסע לפולין, כתב לה: "... יש כמה דברים שאפשר להפיק מהמסע. ברמה הכלל ישראלית, אנחנו צריכים להבין מה קרה שם, מה הגלות עושה לנו, ולחזור לארץ, בגוף ובנפש. וברמה הפרטית, של כל אחד ואחד, את יכולה להבין מה כל כך יקר לך בארץ, ובמשפחה, ופתאום כל דבר קטן נראה גדול ואנחנו לומדים להעריך אותו..."

משך שנים התמודד אסף עם אימא חולה בבית, וגילה אחריות רבה כמו גם חוסר ויתור לעצמו. כותב האב: "אסף ניסה בתפילתו ובחיייו לדאוג שיוציאו את אמו מן הבור אליו נפלה. ... הוא לקח את מצבה עמוק לליבו וניסה לגונן עליה ועליי בכל דרך אפשרית." על הדרך שבה בחר אסף להתמודד עם הקושי, מספר הרב רוני כהן: "כשסיפר לי במסע לפולין שאימא חולה כבר הרבה זמן, הבנתי שבמקום לשקוע בעצבות, בכאב, אסף מעדיף את החיים והצחוק, וכך הוא מתמודד בהצלחה עם הקשיים והצער - צוחק כמו ילד על החיסרון."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אסף התחיל ב-3.7.2008, אך לא הספיק לשרת שירות צבאי משמעותי. לקראת סוף זמן קיץ בשנה א' בישיבת ההסדר חש ברע, אבל מתוך אהבת תורה המשיך בלימודיו עד ליום האחרון של הזמן. במהלך בין הזמנים התגלתה אצלו מחלת הסרטן שהתמודד עמה בגבורה במשך חמישים יום. היו אלה ימים שבהם רבים וטובים בארץ ובעולם התכנסו בתפילה ובדיבוק חברים וניסו לשנות את רוע הגזרה.

בערב חג האסיף, י"ד בתשרי תשס"ט (12.10.2008), ניצחו אראלים את המצוקים ואסף נאסף ונלקט לעולם העליון והוא בן תשע-עשרה שנה בלבד. הוא הובא למנוחות בבית העלמין שבגבעת שאול בירושלים, מותיר אחריו אב ושתי אחיות. על מצבתו נכתב: "דודי ירד לגנו לערוגות הבשם / ולקט / שושן צנוע וענו / הפורח באהבת ישראל / ובנועם הליכותיו / פרח כהונה / צמא דעת / השוקד על דלתות ה' / בחיפוש אמת / עלם חמודות / נולד י"ב תמוז תשמ"ט / נקטף בדמי ימיו / י"ד תשרי תשס"ט".

הספידו אביו: "אספי שלי, אסף הקטן, אינני יודע מה לומר. ... לא הגיוני שאני מספיד אותך, ולא ההפך. לא הגיוני שלא תגדל יותר. פרח שרק התחיל להראות לעולם את יופי צבעו ואת ריחו המופלא ועכשיו נקטף. ... הייתה בך אהבת אמת. ... והיה גם חוש הומור מפותח ומעולה שעזר לך לבנות מסילות לליבם של רבים. ויכולת לחרוז חרוזים, ויכולת לצחוק וליצור, וכל כך הרבה יכולות, וכל כך מעט זמן להביאן לידי ביטוי. והכול היה כל כך בתחילת הלבוב והפריחה, כל כך בתולי..."

באזכרת ה"שלושים" לאסף, שנערכה בישיבת "אהבת ישראל", אמר ראש הישיבה: "אני מאחל לכולנו שנצליח להנציח את אסף על ידי הליכה בעקבות אישיותו המיוחדת, ההתמדה, היושר המדהים, הסקרנות, החוכמה, הכנות, החן האין-סופי שלו, האומץ והנכונות לעמוד על שלו, גם כנגד הזרם, ונקווה שאסף יהיה מליץ היושר שלנו..." באותו מעמד נשא האב רוני דברים: "לאסף הייתה יכולת להתבונן לעומקם של דברים ולגלות נקודות מבט חדשות ... ומתוך כך הוא ראה יופי במקומות שאחרים ראו בהם כיעור או קושי. ... אסף ניסה בצימאון לרדת לשורשי החוכמה, הבינה והדעת שבעולמנו. ... מעבר להלכה הוא ניסה למצוא, לשמור ולקיים את המוסר וההליכה בדרך ה'. ... היה זה דרך לימוד של חסידות, מדרש ותנ"ך, או דרך עשייה של חינוך ועזרה. ... נושא הצדק, והשאיפה לצדק מושלם, בערו בו. ... כנביאים שדבריהם הם תורה גם הוא נלחם את מלחמתו של החלש. ... כל מי שראה את אסף מתפלל, יודע שתפילתו לא הייתה מצוות אנשים מלומדה. אדרבה, תפילתו הייתה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ארוכה ונעשתה מעומק הלב. ... אסף לא תמיד דיבר, אבל לפעמים מצאתי אותו נוגע בנקודות הכי עדינות. בחודשים האחרונים כשהוא נחלש וחלה, גם יצאו ממנו קרני אורה רבים, קווים שהציניות של גיל הנעורים נעלמה מהם ולכן יצרו מתיקות רבה מאוד. ... "

הספיד את אסף דודו, אורי רדמן: "... ההתמודדות עם מוות של אדם צעיר ממחלה, ובצורה כל כך מהירה, אינה אלא התמודדות עם המוות עצמו. ... כאן רואים אנו רק את רצון הארואלים לאחוז בארון הקודש, רצונם העומד בסתירה ובמאבק לרצונם של המוצקים. ... הארואלים טענו: ... אסף בחור של הנהגה והדרכה, בחור של חסד ... וכנגדם טוענים המצוקים: גם נפשנו קשורה בנפשו, הרי אסף הוא החברותא שלי! ביחד למדנו תורה והפנמנו את תורת החיים. ... אך הארואלים ממשיכים לאחוז באסף ולטעון, הרי אסף הוא אותו טיפוס חברתי, חבר אמת שאהב והוקף באהבה, אדם שחבריו קרובים אליו יותר ממשפחה. ... והמוצקים אומרים: הרי כולכם מכירים את אותו אסף הציני, ציניות המסתירה את התוך הפנימי שלו, את עולמו הסקרן, הרך והרגיש. הציניות והבדיחות שלו הם מסכה לנפש החושבת לעומק, שמאתגרת את הסובבים אותו, ושמציגה מראה להתנהגות שלנו. ... לוקחים אנו מאסף את רוחו, את חייו, ולא את גופו."

לזכרו של אסף נכתבו דברי הספד רבים ושירים. כמה מהשירים והציורים לזכרו פורסמו באתר האינטרנט "כיפה", במדור "ביכורים", ובהם יצירתו של חגי נוימן "פתאום", המופיעה בכתובת: http://www.kipa.co.il/bikurim/show_art.asp?id=50390.

כתב חגי: "... הראית לי בדרך נפלאה את החובה להתבונן באנשים לאורך זמן, בסבלנות, משום שמתחת למסך שנדמה פעמים כשטותי, יכול להימצא בן מלך שעשוי מאבנים טובות, כמוך. ... מה שנותר לי הוא לקחת ממך את השיעור החשוב שנתת לי, כצוואה..."

בן דודו של אסף כתב לזכרו את השיר "אותו מקום", המשחזר את הלווייתו של אסף שנערכה זמן קצר כל כך לאחר זו של אמו. השיר מופיע בכתובת:

<http://hportal.co.il/index.php?showtopic=33571>

ביום ג' באלול תשס"ט (23.8.2009), במלאות שנה לפטירתה של האם ציפי, הוכנס לזכרה ולזכר אסף ספר תורה לבית הכנסת שביישוב עתניאל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתב אביעד, חבר של אסף: "וישנו הרגע הזה / בו כבר כבה הקול / האור
נדם / והמיית העולם / לא נשמעת עוד, / הראש נחבא לו מתחת לך /
וכלום / פשוט כלום."

